

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M.L.V.**, narozený dne ..., ev. č. x, státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Tis u Blatna 331 65
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 27. 3. 2019, č. j. OAM-
207/LE-BA04-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb.,

o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla prodloužena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 12. 7. 2019.

2. V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné.

Žalobce dále citoval článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kdy zdůraznil, že princip zakotvený v tomto článku se podle žalobce promítá v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvených v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření*. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný byl povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.

Žalovaný dle žalobce fakticky pouze stručně odkázal na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, aniž by vyhodnotil charakter porušení právních předpisů, neboť žalobce se bezpochyby dopustil porušení povinností nikoliv zásadního charakteru, jež v žádném případě nebylo možné považovat za protiprávní jednání, které by mohlo představovat závažné porušení veřejného pořádku. Žalobce v domněni lepší ekonomické budoucnosti hodlal vycestovat z Rumunska, kde se nacházel v souladu s tamními právními předpisy, do Německa. Poté, co byl českými správními orgány v rámci zahájení řízení o správním vyhoštění poučen, že jeho jednání je nezákonné a může mít za následek rozhodnutí o správním vyhoštění, dospěl k názoru, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu, domníváje se, že obtíže, které mu ve Vietnamu hrozí, mohou být relevantním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu.

Ačkoliv nelze zastřít, že žalobce skutečně podal žádost o mezinárodní ochranu v reakci na své zajištění (žalobce ostatně svojí žalobou ani nezpochybňuje důvod zajištění podle ustanovení §46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu), v případě žalobce, který se nikdy neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí a nedopustil se protiprávního jednání představujícího zásadní porušení veřejného pořádku (tedy např. využití padělaných dokladů nebo jiného jednání dosahujícího svou závažností trestněprávní relevance), nelze pouze z jeho nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření.

Žalobce v souvislosti s výše citovaným článkem 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57.

Nakonec žalobce konstatoval, že v případě cizince, který - při konfrontaci s následky svého protiprávního vstupu na území schengenského prostoru - dospěl k názoru, že jeho jedinou nadějí je podání žádosti o mezinárodní ochranu, tedy tato samotná skutečnost (tedy to, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivováno hrozbou vyhoštění) nemůže být rovněž důvodem neumožnění uložení zvláštních opatření. Jakkoliv žalobce původně směřoval do Německa, po zahájení řízení o správním vyhoštění byl seznámen se

skutečností, že mu hrozí reálné hrozba zákazu vstupu na území celé Evropské unie. Žalobce tedy v současnosti nemá důvod vycestovat na území Německa, protože tím by zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany na území Evropské unie a citelně by si zkrátil dobu legálního pobytu na území Evropské unie. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany a existenci zcela opačné snahy o prodloužení legálního pobytu, čehož lze dosáhnout pouze řádným plněním povinností v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy není důvod pochybovat o tom, že by žalobce řádně plnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu a názor žalovaného, podle nějž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, je tak nesprávný.

3. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaného porušení nedopustil. K námitce žaloby vztahující se k nedostatečnému posouzení, žalovaný konstatoval, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný shrnul, že v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individuálních důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný dále konstatoval, že z informací poskytnutých mu příslušnými orgány Policie České republiky zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Ústí nad Labem“) č. j. KRPU-56166-27/ČJ-2019-040022 ze dne 22. 3. 2019 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „cizinecký zákon“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 20. 3. 2019 byl žalobce zadržen po překročení hranice z České republiky do Německa hlídkou německé policie, které ke kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, proto byl následně předán na základě readmisní dohody Policii České republiky, OPKPE Ústí nad Labem. Následně bylo zjištěno, že žalobce nemá vydáno vízum, které by ho opravňovalo k pobytu na území České republiky. Bylo tedy zjištěno, že minimálně ode dne 20. 3. 2019 pobýval na území České republiky neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv povolení k pobytu. Z tohoto je dále zřejmé, že žalobce jde v jeho žádosti o mezinárodní ochranu především o legalizaci jeho pobytu na území České republiky. Z těchto důvodů s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jednání žalobce bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

V souladu s uvedenými důvody proto žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvrátitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS v Brně, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 08. 2008). Žalovaný dále v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS v Brně ze dne 02. 06. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost

případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě jmenovaného účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu zákonem uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pakliže existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, není možné přistoupit ke zvláštnímu opatření. Svá tvrzení žalovaný opíral o některé rozsudky NSS (sp. zn. 7 Azs 185/2016 ze dne 10. 10. 2016, č. j. 4 Azs 105/2017-24 ze dne 14. 7. 2017)

4. V závěru žalovaný dále odkázal na shromážděný spisový materiál. Žalovaný měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy ČR a EU i existující judikaturou správních soudů. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako nedůvodné a návrh, aby soud žalobu zamítl.
5. Ze zasláního správního spisu soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalovaného odpovídají obsahu spisového materiálu a napadeného rozhodnutí. K vazbám na Vietnam uvedl, že tam má manželku a dvě děti.
6. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
7. Soud neshledal žalobu důvodnou.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 zmíněného ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
10. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

11. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Přičemž tato změna vznikla na základě přepracované přijímací směrnice. Základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Ovšem čl. 8 přijímací směrnice v odst. 2 stanoví, že „*V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“, tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat euro konformně.
12. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí a neshledal žádné pochybení žalovaného. K námitce žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil možnost uložení zvláštních opatření, soud uvádí, že žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval podstatnými skutečnostmi vyplývajícími ze správního řízení, které odůvodňovaly postup žalovaného, když žalobci neuložil zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, avšak užil rovnou institut zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění žalobce dle výše uvedeného ustanovení vedly žalovaného veškeré výše zmíněné okolnosti uvedené taktéž v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zejména pak skutečnosti, že žalobce neoprávněně vstoupil a následně i pobýval na území ČR a zároveň své jednání opakoval i na území jiných států EU, že během řízení o zajištění žalobce neuvedl žádnou obavu z pronásledování či vážné újmy. Mezi další okolnosti vedoucí žalovaného k zajištění žalobce nepochybně patří, že jeho primárním zájmem při podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha prodloužit si pobyt na území ČR, nikoliv však získání ochrany před pronásledováním, resp. vážnou újmu. Žalobce tedy záměrně podal zcela účelovou žádost o mezinárodní ochranu, ačkoliv možnost požádat o azyl měl již v Rumunsku, kde dle svých vlastních slov pracoval, a kde si byl schopen zařídit i legální oprávnění k pobytu. Žalobce byl dostatečně srozuměn, jaký postup je třeba aplikovat pro legalizaci svého pobytu v schengenském prostoru, ale záměrně tato pravidla ignoroval. Tvzení žalobce, že takové jednání nelze považovat za dostatečně protiprávní, když při svém nelegálním vstupu do schengenského prostoru žalobce „*neužil padělaných dokladů nebo jiného jednání dosahujícího svou závažností trestněprávní relevance*“ soud považuje za irelevantní. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie žalobce nerespektoval, a aby je obešel, využil služeb převaděčů a zcela vědomě cestoval z Rumunska až do Německa nelegálně bez cestovního dokladu.
13. Žalovaný, na základě všech shromážděných informací, správně dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě by nebylo uložení zvláštních opatření účinné, a existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, nebude se správními orgány ČR spolupracovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, k tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017 č. j. 1 Azs 349/2016, který říká: „*Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb.,*

o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.” Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Správně dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštních opatření nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Soud se s názorem žalovaného zcela ztotožnil a shledal, že žalovaný měl dostatek důvodů k zajištění žalobce, vypořádal se s individuálními okolnostmi případu žalobce a své rozhodnutí jasně, přesvědčivě a hlavně přezkoumatelně odůvodnil. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že překročil hranice území ČR a pobýval zde bez cestovního dokladu a bez patřičného povolení, víza či oprávnění k pobytu, to vše vyplývá z vyjádření žalovaného a je v souladu se zjištěními ze správního spisu. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.

14. Případ žalobce, který během své cesty z Rumunska nerespektoval právní řád nejen ČR a EU, ale i právní řády dalších států, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu, proto nebylo možné použít mírnější opatření a bylo na místě užít zajištění žalobce, které je dle názoru soud zcela v souladu se zákonem. Polehčující okolností pro žalobce není ani ten fakt, že na území EU vstoupil legálně v Rumunsku, kde si zařídil legální oprávnění k pobytu, avšak o mezinárodní ochranu nežádal, což umocňuje obavy, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla účelová.
15. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.).
16. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela správné přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

18. Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 24. 4. 2019, č. j. 17 A 80/2019-17, byl žalobci zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Podle § 35 odst. 9 zákona s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci výrokem III. tohoto rozsudku přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč/úkon (porada včetně převzetí a přípravy zastoupení; doplnění žaloby) a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla navýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8 228 Kč. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 27. května 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně